

* * * * *

Прибирам се от училище и чувам, че идва кола зад гърба ми. Отмествам се встрани на тротоара, за да не преча, но тя не ме подминава. Свири ми с клаксон. Имам си правило, не се обръщам на свирки. Продължавам да си вървя и в един момент колата се изравнява с мен и се чува:

– Маце, ще се качите ли при мен? – чувам, извъртам се да разкарам натрапника и оставам приятно изненадана.

– Карън! Точно щях да застрелям с поглед нахалника и да му кажа да си върви по пътя. Еха, много е готина! Честито.

Карън искаше сам да си купи кола на старо. Въпреки, че родителите му предложили да му помогнат, за да си вземе нова, им отказал. Той си знае най-добре.

– Качвай се, отиваме на разходка! – малко се притеснявам да се кача, той дори не е споделял, че шофира.

– Разбира се. С години карам на баща ми колите. Той ме научи да карам професионално. Не се бой, ще видиш, че шофирам много внимателно. От какво те е страх? – за миг замълча и се усети. – Извинявай, забравих, че баща ти е починал при катастрофа. Спокойно, в сигурни ръце си.

Заведе ме на място с уникална гледка, откъдето се вижда целия град. Навън времето е мрачно, но слънцето се провира между облаците и лъчите му ни осветяват все едно се излива светлинен дъжд върху нас. Затварям очи и си представям прекрасния живот, който ще живея и се наслаждавам на този момент – сгущена в прегръдката му.

– Не е ли прекрасно? – и той с нежна усмивка кимва с глава. – Искан ми се винаги да мога да усещам тази светлина. Чувствам се така силна и изпълнена с ентусиазъм, все едно имам криле и мога да полетя. А това, че си до мен, го прави още по-величествено.

– Винаги виждаш нещата по различен начин. Прекрасен начин, затова те обичам. Тази седмица нашите ще са вкъщи и двамата. Искан да дойдеш да се запознаете. Стига са ме питали с кого излизам. Нека видят какво прекрасно същество си. Ако искаш, разбира се?

– Ще дойда. Ти добре познаваш майка ми, ще се радвам и аз

да се запозная с твоите родители.

– Супер.

Досега не е ставало и дума да отида в тях и да се запозная с родителите му. Дори имам чувството, че избягва този момент. Сигурна съм, че са прекрасни хора, като съдя по него.

Събота дойде и малко започвам да се притеснявам от срещата. Все се чудя какво да говоря, как да се държа. Те сигурно са много интелигентни. Звъни телефонът:

– Идвам да те взема. Готова ли си?

– Няма нужда, ще си хвана такси. Готова съм и тръгвам, до десет минути ще съм у вас. Къде сега ще прекосяваш целия град? Ще се забавим, ако те чакам. – искам да отида сама.

Майка ми ме изпраща и ми пожелава приятна вечер. Аз не съм ѝ казвала, за да не си помисли нещо. Вечер като вечер.

– Много си елегантна, Ина. Повод ли има?

– Да. Чао, че трябва да хвана такси. – бързам да изляза и да не влизам в подробности, че ще закъснея.

Тичам надолу по улицата, където обикновено чакат такситата. Винаги има, но сега разбира се, няма нито едно. Ще почакам малко и тръгвам по булеварда. Малко е студено навън, но така съм загоряла от вълнение, че пара излиза от мен. Обръщам се и виждам такси от другата страна на булеварда. Лапам пръстите и свиря, за да ме чуе. Тръгна, но когато втори път изсвирих, спря и се върна назад. Ще успея навреме. Само се чудя за какво е цялото това бързане, сакаш гоня влак. Когато отида, дали ще е с пет или десет минути по-късно, какво значение има?

Слизам от таксито, а Карън ме чака отвън.

– Искам да те посрещна и да те целуна преди да влезем.

Това малко ме успокои. Дали не ме предупреждава за опасност?

– Моля те, стой до мен, че малко се притеснявам. Не ме оставяй сама!

– Добре, ако това ще те накара да се чувстваш по-спокойна.

Стига съм му мислила! Да влезаме и да не губим повече време. Карън отвори вратата на трапезарията и ме покани да вляза първа. Насреща ми стои изискан висок мъж, който си подаде ръката:

– Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Матей. Най-последно да видим кое е тайнственото момиче в живота на сина ни.

– Приятно ми е, Ина! – онемявам, не знам какво да кажа. Как само ме нарече.

– Ето ме и мен. – чу се глас отстрани и пред мен се появи усмихната и видимо притеснена дама. – Аз съм Мери, майката на Карън. Заповядай. Сигурно сте гладни? Ей сега слагаме вечерята. Карън, ще ми помогнеш ли?

– Искате ли аз да ви помогна? – веднага се спускам.

– Няма нужда. Ти си наш гост. – прозвуча много сериозно. – Сядайте, ей сега ще сервираме!

– Ела, Ина! Седни тук. – каза Матей, който е така непринуден.

Дано Карън да седне до мен! Връщат се и за мое щастие веднага сервират вечерята. Толкова съм гладна, но не мога да се нахвърля на храната като невидяла!

– Предлагам докато е топло да хапнем, а след това ще си говорим. – казва Мери и започна да сипва по чиниите.

Докато вечеряме съм толкова притеснена какво впечатление ще направя, че лявата ми ръка потрепери и изгърбвам вилницата си. Карън я вдигна, защото се плъзна от неговата страна и ми донесе друга.

– Спокойно, Инка, аз пък непрекъснато се капя. Семки да ям, ще се окапя. – казва Матю, може би за да ме успокои.

Мери нищо не казва, само се храни бавно и я усещам как внимателно ме наблюдава. Нахраних се и душата ми си дойде на мястото. Мери помоли Матю да донесе десерта и се обърна към мен:

– Ина, разбрах, че завършваш тази година. Къде мислиш да продължиш да учиш?

– Още не съм мислила и затова не съм се ориентирала.

– А не е ли вече късно?

– Защо да е късно? Изпитите са чак през юни. Но ако продължа, ще е нещо в моята област, банково дело.

– Майка ти не те ли кара да продължиш?

– Майка ми отдавна не ни казва какво да правим. Твърди, че животът си е наш и ние ще преценим кое е най-добро за нас. Каквото зависи от нея, тя ще го направи. Разбира се, че винаги дава съвети, но оставя решенията да ги вземаме със сестра ми. Отдавна ни третира като възрастни.

– Браво! И аз мисля, че така е правилно. Насила хубост не става. – казва Матей и поглежда към Мери.

– И майка ми това казва. – поглеждам го и двамата се усмихнахме.

– Майка ти явно е много силна жена. Карън ни разказа за баща ти. Сигурно сте близки с майка си и много я обичаш. – продължи Матю.

– Кой не обича майка си? А за близки, сигурно е така. Тя работи за двама и нямаше много време за нас, но много я обичам. Гордея се колко е силна. Винаги мога да разчитам на нея. За всичко.

– Ина, искаш ли да ти покажа стаята си? – прекъсна разговора Карън.

– Благодаря за вечерята. Беше много вкусно. Ще помогна да приберем! – хващам чинията си и тази на Карън.

– Не, остави! Аз ще прибера масата. Така съм свикнала, ще се разглезя. Ние ще постоим още малко с Матю. – казва Мери и се усмихна.

Карън ме води в стаята си и се приготвя за излизане.

– Защо толкова се притесняваш от нашите? Майка е малко любопитна, но пък не си длъжна да ѝ отговаряш. Тя си е такава, всичко иска да знае. Баща ми е по-различен. Той е по-сдържан.

– Ами, искам да им се харесам. Първо впечатление е. Майка ми все казва, че първото впечатление е най-важно.

– Мисля, че е важно аз какво мисля за теб, а не тяхното мнение. Искам само да те видят и да знаят коя си, а не да те оценяват. Все ми е тая какво мислят за теб и това съм им го заявил още преди да дойдеш.

– Защо така си им говорил, какво ще си помислят?

– Все ми е тая. Моят живот си е мой живот, те да си гледат техния. Благодарен съм им за всичко, но не могат да ме управляват, нали?

Нищо не казвам, защото всъщност е прав. Досега не съм усетила някой да ми е казал какво да правя и не знам какво е, но сигурно техните го правят щом така говори. Карън отиде до тоалетната, а на мен ми се допи вода. Толкова съм жадна, май преядох. Отварям леко вратата, че все пак съм на гости и без да искам чувам Мери да говори тихо.

– Как така още няма да знае какво иска? Не може Карън да има образование, а тя не. Той ли ще я издържа или ще ходи да работи каквото ѝ падне, защото няма образование?

– Мери, ти също нямаш образование. Както виждаш, всичко е наред.

– Но времената са други. Сега всеки, който иска да е добре, трябва да завърши висше образование.

– Остави децата сами да решават какво искат да правят. Още са много млади.

– Правилно, а и не се знае дали изобщо ще са заедно до година. Като завърши и я грабне животът, ще го зареже. Много е малка. Когато е на годините на Карън, ще иска друго от живота. Сега само купони са им в главите.

– Със сигурност са по-ориентирани от нас.

Не мога да повярвам, че така мисли тази жена. Затова беше толкова резервирана към мен. Сега разбирам защо Карън ми каза, че животът му си е негов. Сигурно майка му се опитва да определи кое е правилно за него и кое не. Възрастните все си мислят, че всичко са видели в този живот и знаят какво ще стане. Направо ми треперят краката. Карън излиза от банята с ведра усмивка.

– Сипа ли си вода?

– Не, сега отивам.

Минавайки покрай двамата не знам дали да се обърна и да им кажа колко много обичам сина им и че вече съм имала възможност да го зарежа и не съм го направила или да си замълча и да им покажа що за стока съм. Докато се чудя, Карън ме заобиколи и взе нещата в свои ръце:

– Дай, аз ще ти сипя вода! Ти се обувай и да тръгваме!

– Добре. – веднага се съгласявам. Искам колкото се може по-бързо да изчезна оттук.

Навън сме и ми се иска да споделя, но решавам, че нищо не е станало. Те не ме познават, а той все пак им е син, естествено е да се тревожат за него. Можеше само да изчакаат да тръгнем и тогава да коментират. Сега нямаше чувството да се върти в главата ми.

Всеки има право на мнение. Аз пък ще им покажа колко много обичам сина им. Но като се замисля, Мери може и да е права относно това, че още не съм решила какво да правя по-нататък с образованието си.

Вечерта е прекрасна. Моля Карън да не ходим на дискотека, а някъде, където ще сме само двамата. Нямахте нищо против и така можахме да се забавляваме със ситуацията в тях. Аз, разбира се, нищо не споделих. Вечерта той остана у нас. Майка ми се отнася с него като с неин син. Това му допада много.

Сутринта на закуска малко ги изненадвам:

– Искам да споделя нещо. – казвам тържествено и двамата ме погледнаха учудено. – Реших, че ще кандидатствам. Какво ще кажете?

– Супер, Ина, много се радвам! Така се надявах, че ще размислиш и все пак ще се решиш.

– Към кой университет си се насочила? – пита ме заинтересован Карън.

– Ще пробвам в няколко. Те изпитите са едни и същи. За да мога да видя къде ще ме приемат и да избира.

– Защо досега не си споменавала, че имаш такова намерение. Направо ме изненада. – Карън още не може да повярва.

– Снощи го реших, но исках да изчакам. Чудя се дали ще имаме възможност?

– Разбира се, мила. Ще направим всичко възможно и ще успеем.

Майка ми е най-прекрасният родител, който може някой да иска. Ще направи и невъзможното, за да те направи щастлив. Много я обичам, въпреки, че и много я ядосвам. Като майка и дъщеря бързо ни минава.

– Като сме започнали с новините, нека и аз да се включа. Предлагат ми работа по специалността и мисля да приема, защото позицията и заплатата са много добри.

– Супер! Направо идеално. Всичко се нарежда. – толкова съм развълнувана.

– Има обаче и още нещо, което искам да обсъдим и тогава да приема. Работата е в друг град, на стотина километра отук и ще се наложи да пътувам всеки ден или да си взема квартира. Ина, какво мислиш?

– Какво ли? Това си е твое решение. Прецени и ако си заслужава, няма какво да мислиш. Всяка възможност е от значение. И досега бяхме разделени. Тъкмо няма да си омръзнем. – казвам го и вече съжалявам.

Боже, наистина ли го казах на глас? Ами да, то си е чистата истина. Защо трябва да го спирам, въпреки че точно можем да сме заедно и пак разделени, но какво са сто километра?

Седмица по-късно Карън започва работа и се наложи да си наеме квартира във Варна. На гости съм му в къщата, която нае заедно със свои колеги. На външната врата се звъни. Карън излиза и се бави доста. Поглеждам през прозореца, откъдето се вижда входната врата. Говори с някаква руса жена, която разгорещено се обяснява. Не мога да повярвам на очите си, тя го прегръща и понечва да го целува. Той я отблъсква и продължават да говорят. Тя си тръгва видимо разстроена, а той бавно затваря вратата след нея и поглежда нагоре към прозореца. Видя ме. Не знам как да реагирам и какво да мисля, но буца засяда в гърлото ми. Влизайки в стаята го питам:

– Има ли нещо, което трябва да знам или да си тръгвам?

– Няма нищо. Стара позната, за която дори съм забравил.

– Не изглеждаше така.

– Ти да не ме шпионираш?

– Не, така се случи. Тя искаше да те целуне. Моля те, обясни ми, защото наистина започвам да се притеснявам.

– Наистина няма какво да ти казвам.

На Карън не му се говори, а аз не знам какво да правя. Да беше ми обяснил каква е историята. Определено има такава. Цял ден ми е гадно, а тай се държи все едно нищо не се е случило. Не издържам повече, ще се пръсна:

– Моля те, не издържам повече с това мълчание! Щом за теб е нищо историята, значи и за мен ще е така. Просто ми обясни.

– Наистина няма за какво да се тревожиш. Имахме много кратка връзка преди да те срещна. Дори бях забравил за нея. Направо се изненадах, когато я видях. Разбрала къде живея и решила, че иска да ме види. Не подозирах, че изпитва чувства към мен. Сигурно е странно, но това е истината и няма за какво да се тревожиш. Повече няма да ни притеснява.

Вярвам му, въпреки че изпитвам страх да не го загубя отново. Но каквото зависи от мен, ще го направя. Щом казва, че няма нищо, значи е така. Трябва да си имаме доверие. Сега е с мен. Това е важното.

– Добре. Щом казваш. Аз ти вярвам. Но знаеш ли, малко до-

ри ми е мъчно за жената. Тя е живяла с грешно впечатление толкова време.

– Мен ако питаш, доколкото я познавам, е изживяла някакво разочарование и е решила да се пробва. Дори не искам да се сещам вече и да говоря за нея. Забрави я, нея и ситуацията. – казва го с такава жар, ядосан е.

След два прекрасни почивни дни заедно се прибирам. Другата седмица е абитуриентският ми бал. Майка ми ме посреща с новината, че ме е търсил мъж на име Симеон и я помолил да му звънна, когато се прибера.

– Ина, какъв е този мъж, който те търси? Не съм чувала за него.

– Много близък мой приятел, който не е от града. Ще взема телефона и ще звънна от моята стая.

Бързам да му звънна и да му разкажа за Карън. Откога се каня, но времето минава толкова бързо.

– Здравей Симо, Ина съм. Радвам се да те чуя.

– Здравей слънчево момиче. Как си? Отдавна не сме се чували и искам да проверя как си. Скоро завършваш. Ще ми кажеш какво искаш да ти подаря за бала?

– Нищо не искам. Приятелството ни ми е достатъчно. Имам всичко, което искам.

– Звучиш щастлива. Какво става? Сподели.

– Момчето, за което съм ти разказвала, се върна и сме заедно. Много съм щастлива и всичко между нас е повече от прекрасно.

– Bravo! Много се радвам. Ти го заслужаваш. Трябва да си поговоря с него. Да внимава в картинката и да те пази, че иначе ще има работа с мен.

– Той е прекрасен човек и мисля, че аз съм късметлика с него. Много имам да ти разказвам, но когато се видим.

– Аз също имам добра новина. И затова ти се обаждам. От известно време се виждам с една жена, която е изключителна и ще ходим на почивка заедно. Заминаваме след седмица, но ако държиш да присъствам на бала ти, ще дойда. Мислех да ти предложа да съм ти шофьор.

– О, не! В никакъв случай. Аз съм уредила всичко. Моля те, отиди и се забавлявайте! Така и аз ще съм доволна.

– Аз съм предупредил, че може и да отложим заради теб. Тя знае, че си специална за мен. А и искам да се запозная с пича, който плени сърцето ти.

– Когато се върнете, ще се срещнем. Много искам да те запозная с него.

– Чао Ина. Весело изкарване на бала! Знам, че ще си невероятна. Доскоро.

* * * * *

Днес е денят на абитуриентския бал. Чакам да дойде колата, с която наш приятел предложи да ни кара – мен и още една съученичка. Вълнувам се. Последен ден като ученици ни е! В момента сме на мястото, където се събират всички абитуриенти, крещим като за последно и се снимаме с приятели и роднини. Тук трябва да са и моите най-близки, и Карън. Виждам всички без него. И така, докато се поздравяваме, забелязвам как бърза към нас, издокаран с официални дрехи и букет цветя. Приближава се:

– Заповядай! Прекрасна си!

В този момент към мен идва жена с огромен букет с любимите ми гладиоли и ме пита:

– Вие ли сте Ина?

– Да, аз съм! – отговарям учудено.

– Този букет е за вас, от Симеон, с пожелание за великолепен живот, изпълнен с искрена любов.

– Еха, много благодаря!

Вземам букета и виждам как лицето на Карън се променя. Нищо не казва, отдръпва се встрани. Снимаме се и малко по-късно се оглеждам да му кажа, че тръгвам към ресторанта, в който ще празнуваме, но не го виждам никъде. Сигурно си е тръгнал. Почувствал се е унижен, но от какво? Досега не ми се е случвало да ме ревнува, защото не съм му давала повод. Въодушевена от завръщането му, не съм му казвала за Симеон. Става ми неприятно от ситуацията, а и този Симо. Какви ги върши? Можеше да ми го подари, когато се видим и ги запозная. Той откъде да знае аз какви ги върша? Искал е да ме изненада и зарадва. Никой не ми е виновен, но сега тръгвам. В такова настроение съм, че мисля за други неща. Няма от какво да се притеснявам. Карън ще